

ВЪЛШЕБНОТО САНДЪЧЕ

Превод от японски: Красимира Маврова, —

chitanka.info

Живели някога в подножието на една планина майка и син. Те имали само една бедна къщурка. Но тъй като момчето било много работливо, не гладували.

В един хубав, слънчев ден момчето взело брадвичката си и едно въже, сбогувало се с майка си и тръгнало към планината за дърва. То дълго бродило из гъсталаците, за да търси нападали сухи клонки.

Така минал денят. Започнало да се свечерява. Момчето си казало:
— Вече се стъмнява и мама сигурно ще се тревожи. Трябва да тръгвам към къщи.

То събрало съчките на голям сноп и ги завързало с въжето. Метнало снопа на гръб и тръгнало назад.

Слънцето вече било в края на своя път по небосклона и позлатявало с лъчите си върха на отсрещния хълм. Момчето слизало забързано надолу по пътеката, когато отнякъде долетял странен звук. То се спряло и се послушало — искало да разбере откъде идва звукът.

— Какво ли е това? — питало се то.

Чувало се равномерно потракване.

— Най-сетне разбрах. Това е тракане на пулове от „го“^[1]. Обичам да наблюдавам тази игра. Ще отида да видя кой играе по това време в планината.

И момчето тръгнало по посока на звука. След малко видяло двама мъже, които седели под едно дърво и увлечено играели „го“. Единият местел черните пулове, а другият белите. Момчето се приближило и се загледало в играта. То толкова се увлякло, че забравило закъде било тръгнало.

— Ти обичаш ли да играеш „го“? — обърнал се към него мъжът, който играел с белите пулове.

— Да, много обичам.

— Така ли? Искаш ли утре да поиграеш с мен?

— Аз мога и сега, ако нямате нищо против.

— За съжаление — обадил се мъжът с черните пулове — вече е много късно и трябва бързо да се връщаш в къщи. Впрочем, дали нямаме нещо, което да подарим на това момче? — обърнал се той към своя другар.

— Да, имаме — отговорил мъжът с белите пулове. — Ето това ще му подарим.

А после се обърнал към момчето:

— Отвори го едва, когато се върнеш в къщи.

— В никакъв случай не трябва да го отваряш по пътя! — още веднъж му заръчали двамата мъже, като му подали едно сандъче.

Момчето внимателно поело сандъчето и тръгнало към къщи. Майка му, много разтревожена от закъснението, го чакала на пътя.

— Мамо, гледах как двама чичковци играеха „го“ в планината, а после те ми дадоха като подарък това сандъче.

— Какво е това? Нека да отидем на светло и да го отворим.

Те се върнали вкъщи и отворили капака на сандъчето. И двамата останали много учудени от това, което се случило.

От сандъчето блеснала ярка лилава светлина. Тя била толкова силна, че и майката, и момчето неволно затворили очи. После се чул равномерен шум. Те внимателно отворили очи и останали още по-учудени. Но какво се било случило?

Малката бедна къщурка се била превърнала в красива къща. В нея имало много стаи и всички те били богато подредени. Имало шкафове, полици за книги, масички и малки печки — хибачи. Всичко било съвсем ново и много красиво. На полиците имало вази с червени рози. А от прозорците се виждали белите стени на няколко малки постройките, които служели за килери. И майката и момчето изтичали навън, отворили вратата на първия килер и останали поразени. Той бил пълен със сламени чували с ориз. Във втория килер имало безброй златни монети, а в третия — съдове със соев сос и соева каша — „мисо“^[2]. Така те надникнали във всички килери и нито един от тях не бил празен. В едни имало храна, в други — монети, а в трети — дрехи.

Майката и момчето били толкова смутени, че не можели и дума да кажат. Тогава отнякъде се разнесъл глас:

— Не се чудете! Това е награда за вашата упоритост и трудолюбие! Сега спокойно можете да се радвате на богатството си,

вие сте го заслужили.

Момчето погледнало към небето и попитало:

— Кой си ти?

— Аз ли? Аз съм мъжът, който играеше днес „го“ в планината. Разбра ли?

— А аз съм другият мъж от планината. Ние сме владетелите на планината, играещи „го“ — прозвучал още един глас и после се чул доволен смях.

Така майката и синът станали богати.

Техният съсед, който бил много мързелив, им завидял и веднъж ги попитал, каква е причината за тяхното внезапно забогатяване. Те му разказали всичко и той, като си отишъл в къщи, си казал:

— Аха, такава ли била работата. Тогава и аз ще отида в планината и ще стана богат.

Взел той брадвичка и въже и се отправил в планината. Но го мързяло да търси сухи клонки, затова отрязал набързо няколко клона от околните дървета и ги завързал с въжето.

— Все още е много рано — казал си той. — Я да си подремна.

Излегнал се на тревата и силно захъркал. Спал чак до вечерта. Като се събудил слънцето вече залязвало и лъчите му осветявали отсрещния хълм. Мързеливият се прозял и казал:

— Слънцето вече залязва. Време е да тръгвам към мъжете, играещи „го“.

Нарамил дървата и тръгнал към гората, за която му разказало момчето.

Не след дълго той чул звука на местецци се пулове.

— Чувам ги, чувам ги. Благодаря ти, господи! — извикал мързеливият селянин и забързал по посока на звука.

Седнали под едно дърво, двамата мъже от планината играели „го“. Мързеливият селянин застанал край тях, но мъжете сякаш не го забелязвали, тъй като не го заговорили.

— Добър ден — накрая сам ги заговорил селянинът.

Но и сега мъжете нищо не отговорили. Продължили увлечено да играят „го“.

— Искан да ви попитам, дали нямате нещо за мен? — казал селянинът.

Едва тогава мъжът с белите пулове попитал мъжа с черните пулове:

— Ах, да. Имаш ли нещо, приятелю, което да дадем на този човек?

— Имам едно сандъче. Това е подаръкът, който ще му дадем.

— Добре тогава, да му дадем това сандъче.

Мъжът с черните пулове извадил сандъчето, подал го на мъжа с белите пулове, а той го дал на мързеливия селянин с думите:

— Не го отваряй веднага след като го получиш.

Селянинът го взел и дори не казал „довиждане“, а забързал назад към къщи.

Щом пристигнал, той веднага отворил капака на сандъчето.

— Ето сега ще излезе съкровището.

Но от сандъчето започнал да излиза черен дим. Димът започнал да се върти толкова бързо, че скоро станал черен вихър, а после се сгъстил и се превърнал в огромно чудовище.

— Ето го мързеливецът. Ти си ненужен човек — живееш, без да работиш, завиждаш на хорското щастие и искаш да забогатееш, без да направиш нищо. Такива хора като теб трябва да се убиват — извикало сърдито чудовището, сграбчило селянина за шията и се издигнало с него високо в небето.

Селянинът усетил, че дъхът му спира. Пред очите му се въртели кръгове, ръцете и краката му изтръпнали и си мислел, че вече умира.

— Моля те, моля те, пощади ме! — най-сетне успял да промълви той.

— Ще промениш ли живота си отсега нататък? Ще работиш ли като всички други хора?

— Ще работя.

— Добре тогава, прощавам ти! — казало чудовището и го пуснало.

Тъй като били нависоко, селянинът полетял с главата надолу. После тупнал тежко на земята и изгубил съзнание.

— Чух странен шум — казало работливото момче на майка си и изтичало от къщи, за да види какво става. То забелязало падналия на земята съсед. Пренесло го в къщи, давало му вода, грижело се за него и лекувало раните му. Най-накрая селянинът оживял.

Казват, че оттогава мързеливият селянин започнал да се труди като всички останали свои съселяни.

[1] Вид игра, при която се играе с бели и черни пулове върху шахматна дъска, като целта е да се вземат колкото се може повече полета от дъската. ↑

[2] Гъста подправка от ферментирали соеви зърна. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.